

Οι εργάτες του Ευαγγελίου και τα αξιώματα (Αρχιμ. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 7 Δεκεμβρίου, 2015

Αξιότιμε κ. Διευθυντά

Ἐν τῇ ἀγαπητῇ «Ἐνορία» τῆς 1-5-59 δημοσιεύεται (ἢ μάλλον ἀναδημοσιεύεται) ἄρθρον τοῦ κ. Τσαταλοῦ περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ, μεταξὺ ἄλλων ὀρθοτάτων ἐν πολλοῖς παρατηρήσεων, ὑπάρχει καὶ τις, εὐγενῆς πάντως, ἐπίκρισις ἐναντίον ὠρισμένων Κληρικῶν, διότι «κατὰ γενικὸν κανόνα ἀποφεύγουν τὴν ἀρχιερωσύνην». Ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ὁ καλὸς ἀρθρογράφος μίαν ὀξείαν διαφωνίαν ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι.

Οἱ Κληρικοὶ οὗτοι, καθὼς καὶ πάντες οἱ μὴ συγκινούμενοι ἐκ τῶν ἀξιωμάτων Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν εἶνε ἀξιόμεμπτοι, ἀλλ' ἀξιάπαινοι. Ἐὰν βεβαίως ὁ ἀρθρογράφος γνωρίζῃ συγκεκριμένους περιπτώσεις καθ' ἃς οἱ ἐπικρινόμενοι Κληρικοὶ ἐστρατολογήθησαν καὶ ἐβιάσθησαν ἵνα ἀνέλθωσιν εἰς ἀξίωμα καὶ οὗτοι ἀντέταξαν μέχρι τέλους ἄρνησιν, τότε δικαιολογεῖται ποιά τις ἐπίκρισις αὐτῶν. Ἀλλ' ὑπάρχουσι τοιαῦτα περιπτώσεις;...

Εἶνε λοιπὸν ὀρθὸν νὰ ἐπικρίνωμεν Κληρικούς, διότι, φειδόμενοι τῆς χριστιανικῆς αὐτῶν ἀξιοπρεπείας, ἅμα δὲ καὶ πιστεύοντες ὅτι «οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών» (Ἐβρ. ε' 4), δὲν ἐκλιπαροῦσι τὴν ἄνοδον αὐτῶν εἰς ὑψηλὰς θέσεις, ἀλλὰ μένουσιν «ἐν ᾧ ἐκλήθησαν» καὶ ἐκεῖθεν ἐργάζονται διὰ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, «μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι» (Ρώμ. ιβ' 16);

Ἡ ἐπιθυμία καὶ μάλιστα ἡ ἐπιδίωξις ἀξιωμάτων εἶνε πράγμα ΑΝΑΡΜΟΣΤΟΝ εἰς τὸν ἐργάτην τοῦ Ευαγγελίου (διατὶ δὲ ὄχι καὶ εἰς πάντα χριστιανόν;). Καὶ εἶνε τοιοῦτον, διότι:

α') Ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ Ευαγγελίου εἶνε κενὸς ἐσωτερικῶς, στερεῖται πληρώματος καὶ ἀναζητεῖ τοῦτο (πόσον ματαίως!) εἰς ἐξωτερικὰς λαμπρότητας. "ἀποδεικνύει, ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ Ευαγγελίου δὲν κατέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν μοναδικὸν καὶ πυριφλεγῆ ἔρωτα τῆς καρδίας αὐτοῦ, ἥτις, κενὴ πλέον καὶ ἀνικανοποίητος, ἀναζητεῖ τὸ πλήρωμα καὶ τὴν ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ἀξιωμάτων... Ἡ καρδιά ἢ «τετρωμένη ἀγάπης», ἀγάπης θεϊκῆς, ζῆ μόνον διὰ τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ δὲν αἰσθάνεται ὅτι ἐλλείπει τι εἰς αὐτήν.

Απόδειξις δὲ τούτου ἀσύντριπτος κεῖνται οἱ Ἀσκηταί, οἵτινες, πλήρεις ὄντες ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ, οὐ μόνον τὴν τῶν ἀξιωμάτων ἔλλειψιν δὲν ἠσθάνοντο, ἀλλ' οὐδὲ τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀναστροφῆς τῶν ἀνθρώπων... Εἶνε ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος, ὅτι, ὅσον περισσότερο καὶ ἐντονώτεραι ἐπιθυμῖαι τοῦ κόσμου τούτου (δὲν ἐννοῶ πραγμάτων ἀμαρτωλῶν) κατέχουσι τὴν καρδίαν ἡμῶν, τόσοι ὀλιγώτερον καὶ ἀσθενέστερον κατέχει αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, τόσοι μικρότερα καὶ σκιωδεστέρα εἶνε ἢ ὑφ' ἡμῶν βίωσις τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανισμοῦ...

β') Αἰταιεῖ θυσίαν τῆς ἐλευθερίας, ἥτις δέον νὰ κοσμηθῇ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ θηρεύοντες ἀξιώματα, κἂν παρανομίας βοώσας βλέπωσι, κἂν φρικτὸς προδοσίας θεωρῶσιν, ἡσυχίαν ἄγουσιν... Εἶνε ἀνίκανοι νὰ διαρρήξωσι σχέσεις καὶ δεσμοὺς ἐλπιδοφόρους, ἀνίκανοι νὰ διατυπώσωσι καὶ τὴν ἐλαχίστην διαμαρτυρίαν ἢ παρατήρησιν (κατ' ἰδίαν ἔστω), ἐκ φόβου δυσαρεστήσεως τῶν κρατούντων καὶ ἀπωλείας τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῶν. Ἡ παρρησία καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς γνώμης ἀπέπησαν πρὸ πολλοῦ. Ἐὰν δὲ εἰς τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ὑπάρχη ἡ παρρησία καὶ ἡ ἐλευθεροστομία, τότε ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις ταύτην;

γ') Αἰταιεῖ ἀκόμη θυσίαν τῆς χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτῆρος. Ἐπιδίωξις ἀξιωμάτων ἄνευ κολακειῶν καὶ εὐτελῶν ἱκεσιῶν καὶ ποικίλων «ξεσκονισμάτων» καὶ ἄλλων συμβιβασμῶν συνειδήσεως, δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐκόλως νοητόν. Ἴσως δὲν εἶνε οὐδαμῶς νοητόν...

δ') Αποδεικνύει τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου φρονοῦντα ὅτι ἄνευ ἀξιωμάτων δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἀτοπώτατον. Πρεσβύτεροι δὲν ἦσαν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος, ὁ Ἱερώνυμος, ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης, ὁ Στουδίτης Θεόδωρος, ὁ Αἰτωλὸς Κοσμάς; Διάκονος δὲν ἦτο ὁ Σύρος Ἐφραίμ; Μοναχὸς ἀπλοῦς δὲν ἦτο οὐ μόνον ὁ Παπουλάκος, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἵνα παραδράμωμεν ἄλλους ἀρχαιότερους; (Ἄς μὴ ἀναγράψωμεν δὲ τοὺς συγχρόνους, ἀπελθόντας καὶ ζώντας, δημιουργοὺς ἰσχυρῶν θρησκευτικῶν ρευμάτων ἐν τῇ Χώρα ἡμῶν).

ε') Ἐμφανίζει τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου ὡς πιστεύοντα ὅτι τὰ ἀξιώματα πρέπει νὰ ἀρπάζονται ὑφ' ἡμῶν καὶ οὐχὶ νὰ παρέχονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἐπίστευε τὸ δεύτερον, οὐδὲν οὐδέποτε θὰ ἐνήργει διὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς ἀξίωμα. Μόνον ἂν ἐκαλεῖτο «βία τε καὶ ὦ θ ι σ μ ῶ», θὰ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑποτακτικῶς. Ποῖος ἔλαβε τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Δαυὶδ ἐκ τοῦ ποιμνίου, τὸν Σαμουὴλ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ὑπηρέτου, τὸν Ἐλισσαῖον ἐκ τοῦ ἀρότρου, τὸν Σαοὺλ ἐκ τῶν ἀποσκευῶν (ἐνθα ἐκρύπτετο), καὶ ἀνέδειξεν αὐτοὺς Κριτὰς καὶ Προφῆτας καὶ Βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ; Αἱ ἐνέργειαι καὶ ἐπιδιώξεις αὐτῶν ἢ τὸ πανσθενὲς θέλημα τοῦ Κυρίου;

ς') Αποδεικνύει τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου ὀλίγον φροντίζοντα περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, ὀλίγον σκεπτόμενον τὴν Οὐράνιον Πόλιν καὶ σφόδρα ἀντεχόμενον τῆς

παρούσης ζωής. Ὁ δὲ λόγος προφανής: Ἡ ἀνάληψις πολλῶν καὶ μεγάλων εὐθυνῶν εὐκολύνει ἢ δυσχεραίνει τὴν σωτηρίαν ἡμῶν; Ἀναμφιβόλως δυσχεραίνει! Ἴδου διατὶ οἱ ἀθάνατοι Πατέρες, οὐ μόνον δὲν ἐπεθύμουν καὶ δὲν ἐπεδίωκον τὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ καὶ ὅταν, ἐλκόμενοι καὶ ὠθούμενοι («οὐ πεισθέντες, ἀλλὰ βιασθέντες»), ἀνεδέχοντο αὐτά, ἐστέναζον καὶ ἐδάκρυν. Βαθεῖς ἐκεῖνοι στοχασταί, δὲν ἐθέλγοντο ἐκ τῆς ματαιίας καὶ πρόσκαιρου ἐξωτερικῆς λάμπσεως τῶν ἀξιωμάτων, ἀλλ' ἠσθάνοντο τὸ τρομακτικὸν τῶν εὐθυνῶν βάρος, ὅπερ θὰ συνώδευεν αὐτοῖς καὶ μέχρι τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου... Ὡ τῆς ἡμῶν ἀθλιότητος!...

☩ Ταράσσει ψυχικῶς καὶ περισπᾷ τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου καί, ἐνίοτε, ἀπεργάζεται αὐτὸν ἐναγώνιον. Ἐὰν δὲ αἱ φροντίδες καὶ ἐνέργειαι αὐτοῦ ἀποτύχωσι τελικῶς, αἶ τότε, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἔχωμεν φαινόμενον ἀνάλογον πρὸς τὸν πολυθρύλητον «γεροντοκορισμὸν»!... Ἐνθυμοῦμαι λευκότριχα Κληρικόν, ὅστις ἔζη συνεχῶς ἐν μαρασμῷ «μὲ τὸ παραπόνον ὅτι δὲν τὸν ἐπρόσεξεν ἡ Ἐκκλησία» καὶ ὅστις ἐν πάσῃ σχεδὸν συζητήσει ἐδημιούργει εὐκαιρίαν ἵνα ὁμιλήσῃ «διὰ τὴν ἀδικίαν ποὺ ἔγινεν εἰς αὐτόν»... Πόσον ἔπρεπε νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ εὐγνωμονῇ τὸν Ἅγιον Θεόν, διότι ἀπήρχετο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου φέρων τὰς εὐθύνας τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ οὐχὶ τὰς εὐθύνας τοῦ Ἐπισκόπου!...

Ταῦτα παρὰ τῶν Πατέρων ἀκούσας, «γραφῆ τῆδε παραδοῦναι ἐθάρρησα». Καὶ πιστεύω, ὅτι ὁ καλὸς ἀρθρογράφος θὰ συμφωνήσῃ ἀνεπιφυλάκτως.

Μετὰ πλείστης τιμῆς καὶ ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

(Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, φύλλον Μαΐου 1959)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: agiazoni.gr)